

Farnost - místo naslouchání

1Sam 3,3b-10.19 (2. neděle v mezidobí)

Drazí farníci, slavíme 2. neděli v mezidobí a jako text na zamyšlení jsem si vybral první čtení z knihy Samuelovy. Vše se odehrálo ve svatyni v Šílu blízko Jeruzaléma, kde byla Boží archa a kde mládenec Samuel vykonával službu. Tu Hospodin k němu zavolal: “Samueli!” Mládenec vstal a šel k Elímu, ke zkušenému knězi, který přiznal, že ho nevolal. To se třikrát opakovalo. Později se však ukáže, jak je Elí důležitý, protože pomáhá mládenci naslouchat Bohu. Samuel totiž neznal Hospodina, protože se mu Hospodin ještě nezjevil ve slově. Ve starozákonním veleknězi Elím, tak můžeme spatřit důležitost duchovního vedení a rádcovství při naslouchání Božího hlasu. Pojdme se ale společně zamyslet, jak nasloucháme Bohu my? Jedinečné místo, kde je možné naslouchat Božímu hlasu je naše farnost. Jak je ale důležité vybudovat ve farnosti společenství rodiny, kde věřící budou žít životem podle Ježíšova evangelia, kde si budou navzájem naslouchat a pomáhat? Papež František řekl o farnosti před dvěma lety tyto slova:

„Řekl bych, že jsou tři signály, které poukazují na dobrý chod farnosti. Prvním je modlitba – když se modlí celá farnost, lidé se přicházejí do kostela modlit a když se modlí také doma. Je třeba ověřit si, zda se modlíme či nikoli, protože modlitba proměňuje vše, aby se z farnosti nestal jakýsi „charitní supermarket“. Dále láska vyjadřovaná skutky, péče o bratry, sestry a rodiny v nouzi, ale také pozornost vůči skrytým potížím, které se mnohdy ze studu neprojevují, avšak existují a je jich hodně. Třetím signálem je pasivní charita. Co to znamená? Vzájemnou lásku a absenci kritiky. Klepy jsou velmi vážnou chorobou farnosti, kde se pomlouvá, se nedaří dobře.“

Rodinné společenství farnosti je třeba postupně budovat a každý z nás má zde nezastupitelný úkol. Spojuje nás jedna víra, jeden křest a nasloucháme všichni jedinému Bohu. Přesto se náš postoj naslouchání může lišit. Můžeme být křesťané, kteří chodí do kostela jako do divadla, všechno pozorně posloucháme a pak řekneme, co měl Bůh nebo kněz udělat, nebo říci jinak. Nebo jsme křesťané, kteří se snaží naslouchat Bohu a pak chtějí podle jeho vůle žít. Přiznáváme, že jsme hříšníci a chceme se zlepšit. Bůh Otec si však přeje, abychom mu život odevzdali, své srdce mu otevřeli a Svatým Duchem jej naplnili. Velkou roli hraje ve farnosti také kněz. Na místě Božím farníkům slouží ať už výkladem Písma, udílením svátostí, nebo duchovním vedením. Duchovní vedení má také svůj význam, neboť umožňuje duchovnímu rádcovi rozlišovat co je z Boha, z člověka a co ze zlého.

Drazí farníci, prosme Boha za svaté kněze, správné duchovní vůdce a vytvořme v naší farnosti rodinu, kde budeme všichni naslouchat Božímu hlasu.